

Mijne Heeren,

Water en licht vermengen zich voor mijn gezicht geruisloos tot een glanzenvolle schemer, waren woorden van de fameuze Gerrit Achterberg.

Herkenbare woorden, de herfst is immers aangebroken. De laatste bladeren worden weggerukt door een gure wind. Het regent.

Het academisch jaar is al lang begonnen en de eerste tentamens zijn alweer achter de rug. De feuti zijn hard aan het integreren en klapperen met de oortjes nu het leven begint.

Toch jammer, dat velen van hen het niet gaan maken. Wie zullen het immers waard zijn het ultieme rood en zwart te mogen dragen?

De Heeren zijn bijeenvergaderd. In een aangename atmosfeer van Whisky, Miles Davis en het aroma van een goede 'Heeren van Ruysdael', converseren de Heeren. Met milde ironie zien ze het gestuntel van clubje twee, drie en vier gade.

Peinzend vragen de Heeren zich af hoe dat moet voelen, het gegeven je legitimatie te hebben in het oudste actieve genootschap van het Groningsch dispuut der C.S.F.R. Ze komen er verrassend gezien niet uit, waarschijnlijk voelt het vrij kansarm.

Toch, en dat moeten we de damesch en heren van clubje twee, drie en vier nageven, ze onderscheiden zich van de grijze, middelmatige massa. En dat pleit keihard voor ze.

De ochtend begint te gloren, één voor één nemen de Heeren afscheid.
Een waterig zonnetje verschijnt, achter jachtige wolken.

Het zij U gegeven,

J.A. Klok

h.t. primus inter pares